Р Е Ш Е Н И Е
№ 13528

гр. София, 06.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 81 състав,** в публично заседание на 26.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **12751** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството реда на чл. 145– чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е образувано е по жалба от Д. И. К., ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв. М., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GPAM-1283016/ 16.11.2025г. изд. от мл. автоконтрольор към Сектор „Пътна полиция“- ОДМВР - М., с която наложена ПАМ по чл. 171, т.1 б.“ з“, „бб“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В жалбата се твърди, че оспореният ИАА и незаконосъобразен, постановен при липса на компетентност, в нарушение на административнопроизводствените правила, в нарушение на закона и неговата цел, като се излагат подробни съображения.

В с.з. жалбоподателят – Д. И. К., редовно уведомен, явява се лично и заедно с адвокат Т., редовно преупълномощен от адв. М.. Жалбоподателят лично и чрез адв. Т. поддържа жалбата по изложените в същата съображения.Посочва, че от представените справки и записи от телефон 112 убедително се доказва, че по време на разговора на оператора на посочения номер, жалбоподателят е получил указания да продължи движението си напред към местност „Ч.“, където имало полицейски патрул и караулка и там да докладва на полицейските служители за настъпилото произшествие, като благодарение на действията на жалбоподателя бил установен другият участник в ПТП.От ответника не са представени доказателства за това полицейски екип да е посетил произшествието, поради което не може убедително да се твърди, че жалбоподателят да не е спрял след настъпване на ПТП, за да установи последиците от същото. Напротив, той е спрял, установил е последиците, но се е наложило да продължи, за да съобщи регистрационния

номер на автомобила, който го е засякъл. От това ПТП били настъпили материални щети за жалбоподателя и той е именно заинтересован да се установи какви щети има по автомобила му и кой е виновен за тези щети, в този смисъл е нелогично и недоказано, да се твърди, че той не е спрял и не установил последиците от ПТП.Иска се отмяна на ЗППАМ. Заявява се претенция за присъждане на разноски по списък.
Ответникът – мл. автоконтрольор към сектор „Пътна Полиция“- ОДМВР – М., редовно уведомен, не се явява, не се представлява.
СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.
Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
Срещу жалбоподателя Д. И. К. е съставен АУАН серия GA № 3291917 от 16.11.2025г. , като водач на лек автомобил – М. рег. [рег.номер на МПС] : „ затова че на 16.11 2025г. около 16, 57 часа в обл.М., общ.М., път С.- П.-Б.- Б. –М.- Л.- километър 91.Б, при следните обстоятелства : по РП II- 81 в района на км 9,500 с посока на движение от [населено място] към [населено място], управлява лек автомобил – М. рег. [рег.номер на МПС] , като в условията съвина, като предприема и извършва маневра изпреварване на движещото се пред него МПС с рег. [рег.номер на МПС] , без да се е убедил, че и то предприема маневра изпреварване в следствие на което се блъскат странично след което се отклонява в ляво от посоката си на движение и се блъска в еластична ограда/ мантинела/ с което реализира ПТП с материални щети.Водачът не остава на мястото на ПТП, за да установи последиците и продължава движението си след МПС с рег. [рег.номер на МПС] . Водачът е спрял в района на км. 7272. 700 КПП /Ч./. Извършената проба за употреба на алкохол е отрицателна, с което виновно е нарушил: 1. чл. 42, ал.1, т.1, пр. 2 от ЗДвП -не се е убедил, че ППС, което ще изпреварва не е подало сигнал за изменение на посоката си на движение; 2. Чл. 123, ал.1, т.1 от ЗДвП- не спира и не установява последиците от ПТП“.
Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GPAM-1283016/ 16.11.2025г. издадена от мл. автоконтрольор към Сектор „Пътна полиция“- ОДМВР - М., на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т.1 б.“ з“, „бб“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал.1 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.В ЗППАМ е посочено, че е „ взет предвид АУАН серия GA № 3291917“.
По административната преписка са приложени сведения от водача на другия автомобил – на този с рег. [рег.номер на МПС] , в които е посочил, че е бил засечен от автомобил рег. [рег.номер на МПС] / т.е. от този на жалбоподателя/, но го подминал. Около 16 часа, според него, бил спрян от полицейски служители, които му обяснили, че книжката ще му бъде отнета,тъй като е напуснал местопроизшествие.Било му обяснено, че имало подаден сигнал до телефон 112. Посочва, че по автомобила му с рег. [рег.номер на МПС] нямало следи от сблъсък и не е разбрал, че изобщо е имало ПТП.
От приложените справки от МВР- Дирекция „Национална система 112“ се установява, че относно ПТП на дата 16.11.25г. РП II- 81 в района на км 9,500 с посока на движение от [населено място] към [населено място] е налице обаждане на дата 16.11.25г. в 15,09 часа от телефон № [ЕГН] от лице, което се представя за Д. И. К..От разпечатката, в частта информация е записано: „ Водач на СА1423 НС О. комби ударил ЛА на сигналиста при изпреварване и отминал, продължил; СВ 5424ХТ- М.- с мат. щети;Сигналистът е догонил водача и по време на разговора съобщава ДКН; След справка с РУ-Б.- прието, да изчака на КПП- то при разклона за В., при разсадниците- предадено „. В частта данни за обаждащия се / „сигналистът“/ е посочено

„Д. К.“ и телефонния номер.
При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е допустима като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество е основателна.
Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, като съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, буква "а" и т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП и Областните дирекции на МВР . По делото е приложена заповед № 310 з-4401/09.10.2024г. на директора на ОД на МВР- М., оправомощаваща служители да прилагат принудителни административни мерки по ЗДвП, като в т. 14 такава компетентност имат и тези служители, заемащи длъжност мл. автоконтрольор към Сектор „Пътна полиция“- ОДМВР – М., каквато е длъжността на издателя на оспорената ЗППАМ.
Оспорената заповед обаче е издадена при неспазване разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, съгласно който, а и с оглед разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП се вменява в задължение на административния орган да наложи санкцията с мотивирана заповед, т. е. ЗППАМ, имайки характер на индивидуален административен акт следва да отговаря на разписаните в АПК изисквания за съдържание – сред тях са и фактическите и правни основания за издаване на акта.
В настоящия случай съдът счита, че органът не е изложил фактически основания, свързани с обективни елементи от изпълнителното деяние на твърдяното нарушение, т. е. в оспорената ЗППАМ не се съдържат задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК.
Съгласно чл. 171, т. 1, б. "з", б. "бб" от ЗДвП – „ За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: з) извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: бб) три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8“.
В оспорената ЗППАМ е посочено, че се издава за нарушение по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП, който предвижда, че се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и с глоба 200 лв. водач, който: 1. управлява моторно превозно средство, на което табелите с регистрационния номер не са поставени на определените за това места; 2. е поставил или използва устройство за подаване на светлинен или звуков сигнал, предвиден за автомобил със специален режим на движение, без да има това право; 3. откаже да предаде документите си на органите за контрол или по какъвто и да е начин осуети извършването на проверка от органите за контрол; 4. откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението; 5. наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие; 6. при пътнотранспортно произшествие, в което няма участие, откаже необходимото съдействие с моторното превозно средство; 7. управлява моторно превозно средство в нарушение на условията, вписани в издаденото разрешение за временно движение.
В оспорената заповед не е посочено коя от седемте точки на ал. 1 на чл. 175 от ЗДвП са нарушени, за да се наложи ПАМ, за да може оспорващият да организира защитата си.Видно от съдържанието на разпоредбата, предвидени са хипотези на седем различни нарушения, при които

се налага едно и също административно наказание на водача. В конкретния случай не е индивидуализирано кое от описаните в текстовата част на заповедта деяния на водача съставляват административно нарушение, посочено в чл. 175, ал. 1 от ЗДвП и представляващо основание на налагане на принудителната административна мярка. Тази липса на конкретизация води до липса на посочване на правното основание за издаване на заповедта, тъй като от същата не може да се установи коя от седемте законови хипотези приема, че е налице административният орган. Дори да се приеме, че с оглед на описаната фактическа обстановка се касае за нарушение на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, установеното процесуално нарушение не може да бъде санирано в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта. В рамките на компетентността на съда при извършване на проверка по чл. 168 от АПК е извършване на контрол относно законосъобразността на акта при посочените в него фактически и правни основания за издаването му, поради което не е допустимо допълването им.
Немотивираността на оспорения акт винаги представлява съществено процесуално нарушение, тъй като се засяга пряко правото на защита на санкционирания субект, в аспект да разбере, за какво точно административно нарушение му се налага санкция във вид на ПАМ, респ. е невъзможно и за съда да извърши съдебен контрол на така наложената ПАМ, без да са изложени фактически и правни основания, като липсата им прави невъзможна проверката за материална законосъобразност на наложената ПАМ.
С оглед изложените съображения, съдът намира обжалваната заповед, че макар и издадена от компетентен орган, е издадена при наличие на отменителните основания по чл. 146, т. 2 от АПК, като издадена при неспазване на установената форма и ЗППАМ следва бъде отменена като незаконосъобразна.
Дори да се приеме, че с оглед на описаната фактическа обстановка се визира нарушение на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП, според записаното в АУАН/ към който ЗППАМ препраща/ твърдяното нарушение е на 16.11 2025г. от около „16, 57 часа“. Съгласно чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП "Водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, е длъжен без да създава опасност за движението по пътя, да спре, за да установи какви са последиците от произшествието“ . Видно от фактическия състав на нормата водач, който е участник в ПТП, трябва да спре, за да установи последиците от това ПТП, като това следва да става без да се създава опасност за другите участници в движението по пътищата. Според дефиницията на § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП "Пътнотранспортно произшествие" е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. В смисъла на § 6, т. 27 от ДР на ЗДвП "Участник в пътнотранспортно произшествие" е всеки, който е пострадал при произшествието или с поведението си е допринесъл за настъпването му. „Последването“ на другия водач от жалбоподателя, вместо последният да изпълни разпореденото в чл. 123, ал.1, т.1 от ЗДвП /да спре при първа възможност, без да създава опасност за движението по пътя, за да установи какви са последиците от произшествието/, а не да следва другия водач / като последното е видно, както от АУАН, така и от справката от Дирекция „Национална система 112“/, поначало отговаря на нарушение на чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП/ „водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие“/. От друга страна, от приложената справка от Дирекция „Национална система 112“ се установява, че за ПТП на 16.11.25г., РП II- 81 в района на км 9,500 с посока на движение от [населено място] към [населено място], е налице обаждане на 16.11.25г. в „15,09 часа“ за вече случилото се ПТП, като „ сигналистът“ /жалбоподателят/ е „последвал“ другия водач, респ. не е спрял и е следвал другия автомобил, за да види регистрационния му номер / видно от

раздел „информация“ в справката за сигнала от Дирекция „Национална система 112“ и АУАН/. Но след като към „15,09 часа“ е подаден сигнала за случилото се ПТП и жалбоподателят е „ следвал„ другия участник, то към този момент вече е бил нарушил задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие, съответно обективно не е извършено нарушението в „16, 57 часа“, което време е прието от АО. Процесната ПАМ е наложена за "нарушение на чл. 175, ал. 1 от ЗДвП", извършено около „ 16, 57 часа“, а от доказателствата по делото се установява, че такова нарушение индивидуализирано с така посоченото време, което е съществен елемент, не е извършено, поради което оспорената ЗППАМ е материално незаконосъобразен ИАА. Това е така, тъй като основанието за налагане на ПАМ по чл. 171, т.1 б.“ з“, „бб“ от ЗДвП е винаги извършено конкретно нарушение, следователно индивидуализирано и по време, наред с останалите негови съществени елементи. Преценката дали е доказано такова нарушение, основание за налагане на ПАМ, се извършва съобразно описаните от административния орган индивидуализиращи го параметри.

При този изход на делото на основание чл. 143, ал. 1 от АПК разноски се дължат на жалбоподателя, за което е направено своевременно искане за заплащане на държавна такса в размер на 5, 11 евро и адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., равняващи са на 255,65 евро – общо в размер на 260,76 евро.

Мотивиран от гореизложеното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК,АССГ, 3- то отделение, 81- ви състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. И. К., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.6, ап.18, чрез адв. М., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GPAM-1283016/ 16.11.2025г. изд. от мл. автоконтрольор към Сектор „Пътна полиция“- ОДМВР - М., с която наложена ПАМ по чл. 171, т.3 б.“ з“, „бб“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца

ОСЪЖДА ОД на МВР-М. да заплати на Д. И. К., ЕГН [ЕГН] от [населено място], направените по делото разноски в размер на 260,76 евро.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: